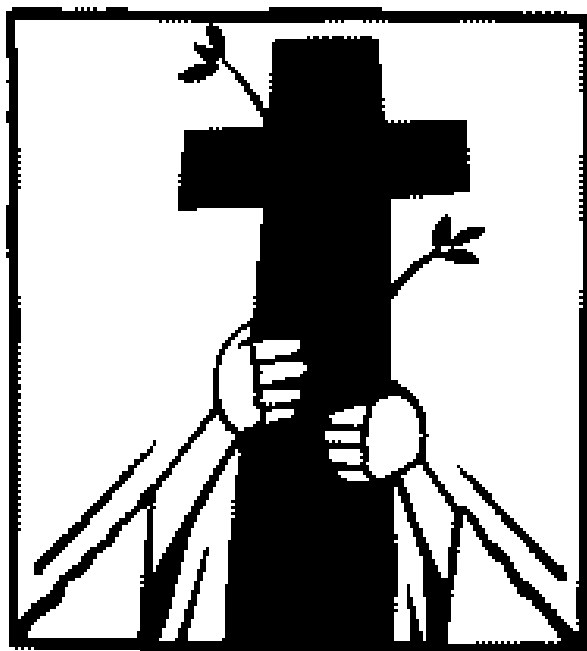

Zpravodaj Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy

UVNITŘ NAJDETE:

- Potřebujeme v Mníšku duchovní obnovu?
- Národní pouť do Izraele - rozhovor
- Pozvánka na Jarní brigádu na farní zahradě!

Popeleční středou vstupují věřící do čtyřicetidenního postního období, které je přípravou na oslavu Velikonoc.

Modlitba Anselma Grüna:

*Dobrý Bože,
dnes budu označen na čele křížkem z popela.
Připomíná mi to,
že jsem prach a v prach se obrátím.*

*Popel je znamení pokání a toho,
že chci začít všechno dělat lépe než dosud.
Popel ukazuje, že staré shořelo.
Popelem se také dříve čistívalo nádobí.*

*Při udělování popelce kněz často říkává:
„Obrat' se a věř evangeliu.“
Popelec mě chce vybídnout, abych opustil své staré cesty
a vydal se po těch, které mě povedou k cíli.*

*Řecké slovo „metanoieite“, které překládáme jako „obratte se“,
znamená vlastně v původním významu „změnit smýšlení“.
Popeleční středa mě tedy vybízí,
abych začal jinak myslet,
abych se díval pod povrch věcí
a abych pod tímto povrchem objevoval skutečnou podstatu.*

*Nové smýšlení je předpokladem víry.
Ve víře nově promýšlím věci a hledím na svět novýma očima.
Prosím tě, uč mě dnes nově smýšlet,
dívat se na svět a na lidi jiným, novým pohledem a věřit,
že se v tom všem a v každém člověku setkáváš se mnou ty sám.*

Ztráta proměněná v zisk!

Postní nabídka je nám předložena proto, abychom se zastavili. Ale vzápětí máme vykročit na výzkumnou expedici do vnitřních komnat našeho srdce. Abychom to nevhodné, co najdeme, vystnadili, zašlé obnovili, bázlivému dodali odvalu. Některé prostory necháme jednoduše vyvětrat, odpočinout si. Říká se: "Když bude včela jenom stále létat od květu na květ a nesedne si, nikdy se nedočkáme medu." Omšelému příbytku mnohdy postačí jediné - notně vyvětrat, a opět oživne.

Není žádoucí horečně promýšlet nákladné opravy, často postačí tak málo. S lidskou bytostí tomu bývá dosti podobně. Pokud si na chvíli nesedne, nebude přemýšlet o sobě samém, nikdy skutečnou zbědovanost osobních komnat neodhalí. Postně obohacená myšlenka se řadí k nejvznešenějšímu úkonu lidského umu. Má totiž onu schopnost - vést člověka k samotnému jádru, až na "dno" lidského nitra, aby v propadlišti sama sebe pocítil pevnou půdu pod nohama. Cesta tedy nebyla podniknuta zbytečně. Ztráta se proměňuje v zisk.

Podle knihy Postní aleluja / www.vira.cz

Potřebujeme v Mníšku duchovní obnovu?

Už po třetí píši tento článek.

Pokaždé přemýšlím nad cíli duchovní obnovy. Zkouším to všelijak, ale nejde mi to. Přitom je jasné, že život sám je neustálá obnova, umírání, zrození, přeměna, nic není stejné déle, než jediný okamžik. Neustálé změny nás jaksi znejišťují a tak se uchylujeme ke stereotypům, které nám dávají sice jistotu, ale jen na chvíli, protože ve skutečnosti přestáváme vnímat život, okolí, druhé lidi a sebe také a dostáváme se do konfliktů. Opírat se o pravdy, pravidla, přikázání, morální předpisy má své výhody, ale i nevýhody. Svádí to k tomu chovat se necitlivě, netolerantně, uzavírat se, protože například odlišné jednání a myšlení druhých nás natolik znejišťuje, že je nám to nepříjemné a tak pochybujeme o tom, čemu jsme věřili, máme strach, že něco uděláme špatně.

Pohodlnější je tedy opřít se o pravidla, přikázání, o to, co někdo uzná za dobré. Tak děláme dobré věci, které někdo určil za dobré a přitom jsou dobré pro jednoho a u druhého to tak nemusí být. A kde je naše srdce, potažmo přikázání lásky, to hlavní, v čem spočívá zákon? Tato otázka je myslím příhodná pro sebezpytování v procesu duchovní obnovy. A to nejen pro jednotlivce, ale i pro společenství lidí, kdy je možno se podobně ptát, kde je srdce tohoto společenství, jaký je jeho duch, je duchem lásky, spolupráce, tolerance, vnímavostí?

Neříkám ani ano, ani ne. Neuvažuji nad otázkou, zda duchovní obnova v Mníšku je potřeba nebo ne proto, abych soudil, jak jsme na tom jako individuality a nebo jako skupina lidí, které něco nebo někdo spojuje a jak se nám spolu žije. Na to můžu mít svůj názor, který může být zcela jistě odlišný od kohokoliv jiného a to je v pořádku..

Bylo by myslím však divné, kdyby mníšecká farnost nepodléhala nebezpečí stereotypu společného soužití, prožívání duchovního života, kdyby zdejší farníci nepodléhali stereotypům ve svých osobních životech, kdyby farář nepodléhal

stereotypům ve vedení pastorače, kdyby rodiče neučili stále stejně své děti, co je správné a co ne.

Možná to trochu působí, že chci zrušit všechny jistoty, za každou cenu vybočit ze stereotypu a žít jako hipies a potřebuji k tomu další získat. Neříkám, že pravidla jsou špatná, tomu tak není. Vždyť celý svět má jasný řád, který je podmínkou svobody. Mluvím však o nejistotě prožívát něco nového, poslouchat jiné názory, o uchylování se k „jistotám“, které nám ve výsledku škodí, protože nás izolují od druhých i od sebe samých, o potřebě vnímat sebe i druhé jako jedinečné bytosti. K uvědomění si vnitřní nesvobody, strachu žít jinak a dělat věci, které jsem doposud nedělal, neschopnosti vnímat sebe a druhé, své city, k přiznání si toho, že jsou emoce, s kterými mám potíže a jiné další poznatky se nabízí a jsou nám všem známé, ale někdy si je nechceme přiznat, protože nejsou moc „výstavní“ pro křesťana.

Takže k čemu duchovní obnova? Myslím může být dobrá k uvědomění si toho, jak jsme spokojeni se svým životem a s životem našeho společenství, jak jsme na tom ve vztahu k sobě a k Bohu. Rozhodně bych nečekal v první řadě klíč k řešení problémů z vnějšku, že mi někdo řekne, co je Boží vůle pro můj život, co mám a nebo nemám dělat. To je v nás, a Bůh dává možnost to objevit a věřím, že po tom touží a musí to být velké dobrodružství sledovat, jak se to rodí. Bylo by tedy na místě se nebát, že přijdeme při zkoumání sebe a našeho duchovního života na nějaké tragédie a závažná odhalení, kdy nás někdo odsoudí nebo my odsoudíme sebe sami, ale spíš by bylo dobré se zkusit na duchovní obnovu a náš duchovní život podívat jako na dobrodružství, věřím, že tak to Bůh prožívá...

Tak tolik k této otázce za mě. Máte jiný názor? Můžeme si promluvit o tom, jak to vidíte vy, pokud budete mít zájem.

Zatím zdravím, Mirek Salcman

V listopadu minulého roku se ve Svaté zemi konala Národní pouť. Z naší farnosti se jí účastnili Jaroslav a Hanka Maršíkovi – zeptali jsme jich proto na zážitky a dojmy.

Co vás na cestách po Svaté zemi nejvíce oslovilo?

Velmi na mě zapůsobilo Genezaretské jezero a místa v jeho okolí, která připomínají např. zázračné nasycení zástupů, nebo setkání Ježíše s učedníky po zmrtvýchvstání, když je čekal na břehu s pečenými rybami. Také Kafarnaum se synagogou a domem sv. Petra. Ten dům je opravdu hned naproti („Odešel ze synagogy a vešel do Šimonova domu“ (Mt 4,38)), jeho objevení věnoval jeden člověk celý život.

Tato místa jsou mnohem klidnější než Jeruzalém a zřejmě se ani tolik nezměnili. I když – Nazaret v Ježíšově době byla vesnička s asi pěti sty obyvateli, dnes je to velké město. Ale Jeruzalém byl od té doby mnohokrát zbořený a znovu vybudovaný. Nejzachovalejší je zřejmě poušť, tam to asi vypadalo velmi podobně. Krásné bylo údolí Ein Karem, kde žila sv. Alžběta. Velký dojem ve mně zanechaly ty tři poutníky od nás a s našimi biskupy. Bylo nás tolik! Dvacet jedna autobusů! Na Hoře Blahoslavenství jsme potkali Dvořákovy z Klínce.

Ať chcete nebo ne, určitě vás také osloví atmosféra zajišťování své bezpečnosti proti těm druhým: když se blížíte k Jeruzalému, vidíte, jak důmyslně jsou k tomu využívány strmé srázy, jako u našich středověkých hradů. Tam, kde nejsou srázy je postavená zeď, někde obojí. Nemálá zeď – vysoká asi šest metrů - odděluje i Jeruzalém od Betléma. Každé ráno, když jsme vyjžděli z Betléma (kde jsme byli ubytováni) na prohlídky a večer, když jsme se vraceli, projížděli jsme

hraničním přechodem se vši parádou: s osádkou ozbrojených vojáků, s prohlídkou autobusu, většinou formální. Pasy jsme ale měli připravené a nesmělo nás napadnout vytáhnout fotoaparát. Dělníci vycházeli za prací a večer se vraceli domů všelijakými tunely, podchody a přechody pro jednoho.

Pomohla vám pouť něco lépe pochopit?

Prohlídka Jeruzaléma mi pomohla pochopit, v jaké jsme dnes situaci, když se chceme k něčemu přiblížit. V té nejstarší části města nás upozorňovali na hluboké průzory do historie, vykopané asi do osmimetrové hloubky, kde jste přes skleněný pokrov mohli vidět kus původní mozaikové dlažby z prvního století. Jsou vykopány i zbytky několika metrů původní „hlavní třídy“ města z římského období, ale nad tím se už tyčí současná zástavba a žije současné město.

Místa pro nás památná jsou zachována hlavně díky tomu, že byla uctívána od začátku svého vzniku až do doby, kdy tam bylo možno postavit kostelík, kostel nebo chrám. Ten byl kolikrát zbořený a zase postavený, jako například chrám Proměnění na Hoře Tábor. Takže díky věrnosti mnoha generací křesťanů před námi a díky jejich velikému úsilí se nám tato místa zachovala.

Doporučili byste návštěvu Svaté země i ostatním?

Návštěvu Svaté Země doporučujeme každému, kdo ji má možnost navštívit. Samotný zájezd je samozřejmě fyzicky i psychicky dost náročný, každý den jsme měli bohatý program. V ulicích Jeruzaléma je rušno, pořád někdo něco prodává, musíte hlídat svoje spolupoutníky, abyste se neztratili, je horko a když se konečně dostanete do Chrámu Sv. Hrobu, jsou tam davy poutníků z celého světa a vy se pomalounku posouváte s masou lidí

několik hodin (my měli štěstí, čekali jsme jen něco přes hodinu), než se konečně dostanete ke vchodu do kaple Hrobu. A sotva si trochu uvědomíte, kde jste, už na vás spěchá služba, abyste nezdržovali, vyšli ven. V Chrámu Narození je to podobné. Ta svatá místa jsou vyznačena a jsou součástí nějakého kostela nebo kaple.

překvapuje, jak si doma dodatečně čím dál víc vážím toho, že jsem měla možnost navštívit Svatou Zemi a ještě navíc se zúčastnit takové krásné pouti. A tak vzpomínáme, prohlížíme a třídíme fotografie, svoje i cizí, a jsme rádi, když nás něco (např. tento rozhovor), pobídne k tomu abychom se zase k zájezdu vraceli.

Pak ale s odstupem času vám všechno začne docházet a na vás působit. Až mně

Ptala se Klárka Schichová

Jitřní / Václav Renč

*Dokud si ústa neosvěžíš
hojivou rosou jména Ježíš,
nedotýkej se slov.
Jsou jedovatá steskem země.
Z věžňova spánku prýští temně
a leptá jejich kov,
že dřív než stanou na jazyku,
rozpadají se v suchém vzlyku
jak úsměv hořkých vdov.*

*Až jitřní oheň zasvěcení
jed vidin v dobré víno mění.
A z okna věžňova,
zaostřen neprostupnou mříží,
na dosah modlitby se blíží
ostrůvek domova.
A z hoře tvého mízu saje,
mír studánkový v srdci zraje
a vtéká do slova.*

*Dokud jsi oči z nočních stínů
nepozved k čelu Mariinu,
i vzpomínek se chraň.
Ty tváře, které v nich se chvějí,
se odbarvují beznadějí
tak jako tvoje skrář,
jak siluety z hloubi sluje.
A pro sen, který pochybuje,
sám v sobě nemáš zbraň.*

Z knihy Vrstvení achátu

- **Setkání dospělých na faře** v Mníšku p. B. každé úterý od 19 hod. Na programu je četba a rozjímání Písma svatého (nyní konkrétně evangelium podle Jana) i beseda o aktuálních událostech v církvi.
- **Společná modlitba růžence** ve středu od 18,00 hod. – místo modlitby dle domluvy (nyní převážně Mateřské centrum Oázy).
- Poslední středy v měsíci od 18,30 hod. **úklid kostela v Mníšku pod Brdy**. Prosíme dobrovolníky o pomoc.
- Každou druhou středu v měsíci od 19 hod. v Mateřském centru **ekumenické modlitby** za Mníšek a okolí a za účastníky kurzů Alfa. (Nejbližší termín: 12. 3.)
- Každý čtvrtek po mši svaté v Mníšku pod Brdy střídavě **modlitby za farnost a modlitby matek**.
- Každý čtvrtek **setkání po Alfě** na faře v Mníšku od 19 hod.
- Druhé soboty v měsíci konáme **pobožnost křížové cesty na Skalce** od 14,00 hod. Příští bude 8. března.
- Byla nově uspořádána **farní knihovna**. Výpůjční den vždy 1. neděle v měsíci po mši sv. v Mníšku, výjimečně po domluvě s Petrou Dlabalovou.
- **Modlitby v duchu Taizé** v kostele v Kytíně v sobotu 22. března od 18 hod.
- **Předčítání Bible** jedenkrát za měsíc – na zámku v Mníšku – nejbližší termín 15. března od 14 hod.
- **Popeleční středa** 5. března.

Pravidelné bohoslužby ve farnosti

Pondělí	10.00 hod.	Kytín - domov seniorů, (1x za měsíc, třetí pondělí v měsíci)
	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Úterý	10.00 hod.	Mníšek p. Brdy - domov seniorů, (1x za měsíc, první úterý v měsíci)
	10.00 hod.	Trnová - domov seniorů, (1x za měsíc, druhé úterý v měsíci)
	15.00 hod.	Pleš - sanatorium, (1x za měsíc, druhé úterý v měsíci)
Středa		modlitba růžence podle domluvy
Čtvrtek	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Pátek	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Sobota	14.30 hod.	Čisovice - kaple Panny Marie, (1x za měsíc, první sobota v měsíci)
	14.30 hod.	Trnová - kostel Sv. Ducha, (1x za měsíc, poslední sobota v měsíci)
	14.00 hod.	Skalka - pobožnost křížové cesty, (1x za měsíc, druhá sobota v měsíci)
Neděle	8.30 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
	10.30 hod.	Líšnice - kostel Všech svatých
	14.30 hod.	Kytín - kostel Nanebevzetí Panny Marie

Jarní brigáda na farní zahradě

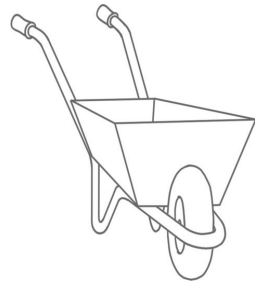
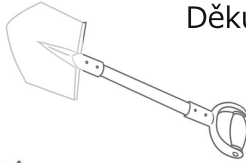
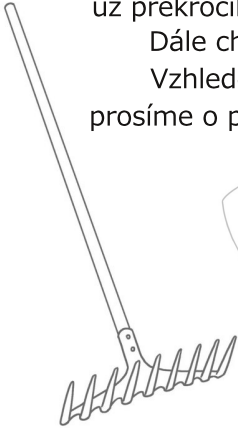
OÁZA srdečně zve **12. dubna** od 9,00 hodin na každoroční jarní brigádu na farní zahradě.

Letos máme v plánu odvést na kolečkách hromadu kompostu, jejíž hranice už překročila únosnou mez (nutná účast alespoň 10 mužů).

Dále chceme smontovat skluzavku, spálit roští atd.

Vzhledem k tomu, že musíme objednat kontejner, prosíme o potvrzení účasti P. Pšeničkové (tel. 603 215 038, e-mail: psenickova.pavla@email.cz).

Děkujeme!

Malý New York

Narození mimo Prahu, studia a poté práce v hlavním městě, osudová láska, manželství, stěhování do Mníšku pod Brdy... Mám pocit, že naše životní příběhy jsou často jak přes kopírák. A i motivace, které nás přivedly pod barokní Skalku, byly vesměs hodně podobné. Zdálo se nám, že právě toto městečko pod nádherným brdským hřebenem, zidealizované rodiště Káji Maříka, by mohlo být dobrým místem pro zdravý život i výchovu našich dětí. Přesto přiznávám, že jsem měl před těmi osmi lety velké obavy, jak nás Mníšek přijme, zda zde skutečně zapustíme kořeny a najdeme nové přátele. Že nepůjde jen o satelit a jednu z mnoha středoečeských nocleháren. Člověk přece může mít nový dům a přesto v něm nenalezne skutečný domov. Děkuji proto všem lidem ve farnosti, kteří nám tehdy otevřeli svou náruč. Zpětně si uvědomuji, jak to pro nás bylo důležité. A také si myslím, že onen

pocit „shodného osudu, stejného životního příběhu“ nás

v mnohém nadále spojuje. I třeba v tom, že babičky a dědečkové zůstali hodně daleko...

Mníšek je v tomto směru něco jako New York v 19. století se svým velkým přílivem „imigrantů“, kteří zde prožívají životní restart. Pamatujme proto na všechny ty, kteří přicházejí právě teď, aby stěhování nemuseli nikdy litovat. Budme jim nápomocni. A všem těm „nováčkům“, kteří váhají, jak nejlépe se integrovat z vlastních zkušeností doporučuji: Nebojte se se zapojit do společných aktivit, ať už jsou jakékoliv. Duchovní i pracovní povahy. Každý člověk je vítán, je ale třeba překonat svůj vlastní ostych. Jen když si půjdeme vzájemně naproti, mohou v onom pověstném „tavícím kotli“ z nás přivandrovalců vzniknout noví Američané. Promiňte, Mníšečáci.

Jiří Pšenička

Tipy na dobrou knížku z farní knihovny

P. Young : Křížovatky

Anthony Spencer je sebestředný bezcitný boháč, pyšný na své „úspěchy“ v práci, kde se ho všichni bojí, i v rodině, kterou chladnokrevně rozvrátil. Po úrazu hlavy se octne v kómatu na JIP. Jeho tělo leží bez hnutí obklopeno přístroji, jeho mysl se však probouzí v krajině, která zrcadlí Tonyho dosavadní život – zarostlá a nehostinná, opuštěná. Až na toho, který se rozhodl Tonyho nikdy neopustit a pomoci mu nalézt sílu, způsob a především důvody, proč se změnit...

F. Lízna : Šel jsem však vytrvale

Kniha je deníkovým záznamem známého jezuita Františka Lízny, který se mj. věnuje lidem na okraji společnosti, ale proslul i jako poutník. Ve svých 66 letech se pěšky vydal ze slovensko-ukrajinské hranice až do krymského Chersones, spojeného s věrozvěsty Cyrilem a Metodějem.

R. Rohr : Nahá přítomnost

V této knize nás chce americký františkán a autor mnoha knih, Richard Rohr, skrze příběhy, meditace a svoji zkušenost, opřenou i o vlastní neúspěchy a chyby na duchovní cestě, vést k tomu, abychom v sobě probudili větší touhu po Bohu, abychom se osvobodili od všech strachů a obav, které nás mnohdy paralyzují, abychom se otevřeli proměně a tím inspirovali i druhé, abychom se naučili vidět jako vidí mystikové.

K tomu všemu můžeme dojít, když se naučíme žít v nahotě přítomného okamžiku. Celkem 22 krátkých kapitol není třeba číst popořadě, autor radí, abychom použili k meditaci nejprve ty, jejichž téma je nám bližší.

M.O.Vácha: Život je sacra zajímavavej

Deset let v trapistickém klášteře naučilo Karla Satoriu mnohem víc než jen naslouchat tichu, učilo jej především umět žít, umět svůj čin, porozumět zadání svého života. Kniha je strhujícím uvedením do kontemplativní modlitby, do mystiky v tom nejkrásnějším slova smyslu a myšlenkově vychází z Terezie z Avily, Jana od Kříže, Josefa Ratzingera a mnoha dalších. Přes závažnost obsahu je kniha napsána nečekaně uvolněně a lehce, s vtipem, občasnou břitkou ironií i zemitým slovníkem.

M.Šulcová: Strach buší na dveře

Příběh kněze, který přistoupil na spolupráci s StB. Příběh kněze, který vdechl jedné vlažné farnosti nový život a řada mladých lidí s ním objevila svou vlastní víru. Příběh kněze, který poskytoval informace i zprostředkování. Co převáží na vahách života?

Tomáš Špidlík: Profesor Ulipispirus a jiné pohádky

Již třetí vydání dětsky průzračných kreseb Jana Knapa a lahodného slova Tomáše Špidlíka, které se spojují ve světě pohádek pro dospělé.

+ Nové DVD o Cyrilu a Metodějovi !

*Výpůjční den vždy 1. neděle
v měsíci po mši sv. v Mníšku,
výjimečně po domluvě s Petrou
Dlabalovou
(petradlbalova@gmail.com).*